

Волошина Анна Михайлівна

ПАВУТИННЯ БУДЕННОСТІ

ТИ У ВСЬОМУ...

Ти у всьому:
У подиху, в розмові,
У розмаїтті дивовижних снів
Серед розкішного життя...
Й здається –
Назустріч
Руки простягає весь світ –
В якому Ти...
Ти все, – як правда,
Як вода і хліб,
Як золото ріки,
Як пісня зіркова,
Що освітилася у небі...
Ти шепіт ніжний...
Ти все... Ти НАЗАВЖДИ...
Та я далеко...
Лиш твоє фото...
І тільки міражі...
І гасне подих свічки...
У світ, що недоступний...
У світ...
В якому ТИ...

10.10.2013 р.

АНГЕЛ МІЙ

Хай Ангел твій з тобою буде завше,
Хай береже тебе від всяких бід,
Хай очі завжди світяться від щастя,
Хай мрії збудуться усі.
Хай сонце теплом обіймає,
Хай вітер цілує вуста,
Хай Доля прекрасна йде
Дорогою твого життя.
Нехай цвіркун красиву музику зіграє,
Нехай веселу пісню соловей співає.
Хай кожна мить любов'ю наповняється,
Хай краплі радості проллються у росі...
Ти краща всіх, хай кожен знає,
Хай буде все, як хочеш ти.
Хай образ твій нагадує тобі,
Що в світі, – немає кращої, ніж ти!

30.07.2013 р.

ПО ГОСТРОМУ ЛЕЗУ ЖИТТЯ

Ідеш... чи чекаєш...
А можливо літаєш...
Підсумок один
На краю ти пізнаєш...
Тож шлях важкий
Гідно пройди...
По гострому лезу життя...
Боляче... шрами болять...
Та тримайся...
І дух Всесильний
Сама бережи...
Не забудь... не продай...
Ні в морози...
Ні в холоди...
Ні в спекотній порі...
Ні в осіннім світанку...
Іди... до цілі своєї... Іди...
Стиснувши губи до крові...
Не зраджуй собі...
Адже знаєш, –
З дороги зійшла...
І вниз...
Ворогам на поталу...
Попала...

17.08.2013 р.

Я ПИШУ ТОБІ ЩОНОЧІ

Я пишу тобі щоночі.
Рву листи і викидаю.
І вони на світанку
Самотні блукають.

Я пишу тобі щоночі,
Бо життя, – невідворотне,
І лиш слово моє допоможе
Там, де більше ніхто вже не зможе.

Ти мовчиш. Не мовчи...
В нас на серці є рана жива...
Я шматую себе на куски,
Лиш в листах оживають слова.

Я пишу тобі щоночі,
Запізнілі листи до світанку.
...І немовби розсіявся смуток в тумані,
Та тривога вертається зрання.

Я не знаю, як вірити долі?..
Як збороти безсоння щоночі.
Лиш листи, що розірвані мною,
Ти зумій прочитати, коханий...

24.07.2013 р.

ВОНИ ЧЕКАЛИ

Вони так пристрасно чекали ночі...
Бо лиш при місяці та зорях,
Коли весь світ закриє очі...
Вони... шептали ніжне слово.
Він – за столом, від справ втомившись...
Вона – біля темного вікна...
Через світи, у царстві соннім
Була натягнута струна...

Хай дивно...
Та душа так сильно хоче
По небу линуть, де зірки...
Тому вони... так... пристрасно...
Чекали... ночі...
Де лиш вони... вони одні...

І серце рветься на шматки...
Була любов...
Була жура...
Та все ж життя... нестерпна суета...
А так хотілося простого щастя...
Він – за столом...
Вона – біля вікна...
Так пристрасно чекали ночі...
Де він – один...
Вона – одна...

21.12.2013 р.

ОСІНЬ

Осінь росами сміється,
Дощами прощальних образ.
А жінка плаче невтішно,
Осіній танцюючи вальс.

Мерехтлива зоря дивилась
На ностальгію вчорашнього дня.
Та долю не в змозі змінити,
Хоч і солона у жінки сльоза.

Ранок холодним туманом сповитий,
Біллю світанок ледь-ледь мерехтить.
Гірко, невтішно плакала жінка
Пройденій осені вслід...

30.11.2013 р.

БЛАГАЮ

Зроби наші справи свідками Твого світу, –
І туди, де Ненависть, дай нам принести Любов.
І туди, де Образа, дай нам принести Прощення.
І туди, де Ворожнеча, дай нам принести Єднання.
І туди, де Помилки, дай нам принести Істину.
І туди, де Сумнів, дай нам принести Віру.
І туди, де Відчай, дай нам принести Надію.
І туди, де Сутінки, дай нам принести Світло.
І туди, де Журба, дай нам принести Радість.

Допоможи нам, Боже, не шукати Розуміння,
а, скоріше, Розуміти,
Не стільки шукати Любові, скільки Любити.
Бо хто віддає, той отримує,
Хто забуває себе – знову себе знаходить.
Хто прощає – той відроджується до нового життя...
Тож допоможи нам, Господи, зробити наші справи
Свідками Твого Прекрасного Світу...

АМІНЬ!

17.05.2013 р.

ДЕНЬ ПОЧИНАЄТЬСЯ...

День починається із тебе:
З того, що я, прикривши віки,
Малюю милий серцю образ,
Й вуста шепочуть...
День починається із тебе...
День починається із мрії:
Із тих простих бажань,
Коли крізь сон, із самоти
Зірки летять, мов феєрверки,
Де разом Ми, де Я і Ти.
День починається із тебе...
День починається із мрії:
І це так просто і природно, –
Як промінь Сонця на світанку,
Як холод і тепло – вода, вогонь,
Увесь пейзаж життя, для нас, для двох.
День починається із тебе...
День починається із мрії:
І щастя сила невмируща
Хмільною ніжністю стоїть
І світ наповнює нектаром
Для тебе, доле моя, ЖИТЬЬ...
День починається із тебе...
День починається із мрії...

04.06.2012 р.

НАЗУСТРІЧ ДОЛІ

Босий... по траві... я назустріч Долі іду...
А Доля... це ти... ти завжди... ти в мені...

Буде дощ... на світанку... він обніме тебе...
І збере... ніжність губ... і сльози роси...
Солодкий хміль... на полях... він обніме тебе...
Бо таку, як ти... ніколи... ніде... не знайду...
По дорозі... полин... я кругом обійду...
Та тобі... гіркий мед... нізащо... не наллю...
Збережу... від біди... від гріхів відмолю...
Ти одна... ти така... як життя... я тебе лиш люблю...

Крикну в небо... Боже!.. збережи від біди...
А тоді... по траві... я до тебе... прийду...
Ти чекай!.. Я прошу... Я прошу... Я прошу...

13.08.2013 р.

ДОРОГИ

У кожного дорога в нас своя
І хрест в житті дається свій.
У когось під ногами степ сухий,
А хтось зеленою стежиною іде у світ.

Один лишає попіл за собою
Веретенем прожитих літ.
А інший має добру вдачу,
Хоча душа його болить...

Комусь боротися за щастя
Потрібно все життя...
А хтось його ховає у кишеню,
Неначе і нема...

22.07.2013 р.

ЖИТТЯ ВЖЕ ХИЛИТЬСЯ НА ВЕЧІР...

Мені так легко без кохання...
Я міцно сплю.
І вітер, що печаль співає,
І дощ, що стукає в вікно
Мене не можуть розбудить.
Мені так легко без кохання...
Бо з ним немає спокою
Ні ввечері, ні на світанку,
Одні тривоги і страждання.
Мені так легко без кохання...
Вже серце відболіло зрання.
І дощ, що б'ється по шибках,
І пеленою сльози ллє,
І вітер, що зрива нещадно
Останнє жовте листя,
Мене не можуть розбудить.
Я вже одна і... вільна від кохання...

Життя вже хилиться на вечір...

23.10.2012 р.

ЛЮБИТИ...

Бути ближче?..

На відстані...

Не відчувати?..

Тільки бажати...

Піти?..

І повернутися знову...

Зрозуміти?..

Коли нічого не ясно...

Розлучитися?..

Та стати ще ближчими...

Кричати?..

Нічого не чуючи...

Залишитись?..

За сотні кілометрів...

Мовчати?..

Голосніше подиху вітру...

Впасти?..

Піднімаючись знову...

Звернути?..

І ходити по колу...

Заснути?..

Літаючи в снах...

Тонути?..

По землі ступаючи...

Любити?..

Все що залишилось...

Нам...

15.07.2013 р.

ПЕРШЕ ВЕРЕСНЯ

У осені чудовий вигляд,
Бо вересень в веселому вбранні:
Руді клени полум'ям горять,
Калина посміхається щасливо.

На клумбах айстри сперечаються,
Неначе зорі мерехтять.
А учнями своїми
Усі батьки милуються.

Вересень розмалював шкільні двори
Посмішками й квітами.
І килим розстелив для всіх
Він золотими переливами.

Іду я в школу перший раз.
Прощай, садок дитячий...
Я в шкільне братство поступила
Із своїми першачками...

01.09.2013 р.

ВІРШІ ІЗ КАВИ

Я заварила каву із Віршів,
Для смаку додала Надії...
Тобою сказані слова
Подарували каві аромат щасливий.
Від себе я добавила Тепла
І кава закипіла!
Ти жменьку Доброти дала,
У чашку кави налила, –
І ми все гомоніли...
Ще добавили Увагу в каву,
Я ненароком Мрію кинула туди,
А ти Смішинку помістила...
Ми пили каву Віри і Надії,
Яку зненацька з тобою заварили!

07.09.2013 р.

ВОЛОШКОВИЙ РАЙ

Рідна земля – волошковий край,
Бігла красуня – спіши-поспішай.
Дорогою в поле, здавалося, в Рай,
Душа полетіла... Гей, вітер, здоганяй!

Так само волошки у житі цвітуть,
А стати малою не можу чомусь...
Милуюсь пейзажем... Душа в висоті...
Знайомою стежкою в'ється в імлі.

Темніє над полем... Привіт із-за хмар.
Дитинство далеке... Ген, ген виглядай...
Аромати дарує із трав запашних...
Я згадую коси з вінків польових...

Стежинка біжить... спіши – не спіши...
Та серце зігрілось у спомині цім...
Бо Рай волошковий... Доля дарує уже
Іншій дівчині, що схожа Душею на мене....

12.06.2013 р.

ВДЯЧНІСТЬ

Я молюсь сьогодні тихо
Про те, що словом не сказати.
В Молитві дякую Тобі,
За те, що ти зі мною, Боже.

Я дякую за весну, цвітіння саду,
За літо, що люблю. За зиму, що тепер із нами,
За осінь, осінь – не одну,
Що схожа на вінчання в Храмі...

За все, що є, – уклін низький.
Тебе я возвеличую завжди.
І рано-вранці сонце зустрічаю,
Я дякую лиш, Господи, Тобі.

Не так важливо, що є в інших –
Машини, яхти, літаки...
Багатий той, хто може серед
Цих вершин не втратити Душі...

В думках я Господа молю,
Щоби життя прожити гідно...
За друзів, за сім'ю, за тих, кого люблю,
Я Господа молю.

04.02.2014 р.

НАРОДЖЕННЯ ДНЯ

Ранок прийшов
І ніжно рукою торкнувся,
І плечі твої обійняв,
І зорі ясні погасив...
І природа прокинулась вмить
Від заграва молодих...
Пташки піснею ранок зустріли
І щастя більшого не треба...
Все довкола свіже, чисте
І хвилини ті, – прекрасні.
День народження нового дня...
Він рососою умиє тебе,
Промінь сонця зігріє тебе,
Вітер обніме твій стан...
І в дорогу біжить...
І дорослий стає,
Бо чарівний твій день розквітає...
А до вечора він посивів –
Сон-владика його побілів
І тишею всіх покоровив...
Та ранок на зміну прийшов,
Таємничість ночі забрав
І весело прокричав...
Добрий ранок, земля!!!
Світ чарівний, світ добра
Чистий, свіжий, як рання роса...
А ще сонце, добрий ранок!
Раді ми тебе стрічати!
Ясні очі цілувати...
А коли і дощ іде,
Ми зустрінемо його!
Він омиє наші сльози

І Душа прозора стане!!!
Тож будь щаслива в цьому дні
І кожен день і повсякчас
Хай срібний сміх розливчасто
Звучить для вас!!!

18.08.2013 р.

Ми від нудьги страждаємо...
Наосліп судимо когось.
Не кохаючи – стрічаємось,
Не зустрічаючись – кохаємо.
Ми мовчимо із гордості,
Говоримо із злості...
По краю прірви ми йдемо,
Обходимо новини не свої...
Ховаємось як діти,
Злимося – наче звірі...
Та все ж
Не кохаючись – стрічаємося,
А кохати – все ж лякаємось...

30.10.2013 р.

НЕ ЗАВЖДИ БУДЕ ТАК

Неможливо спочатку вбивати,

А потім ніжно шептати:

– Я не навмисно...

Неможливо весь час зраджувати,

А потім молити:

– Пробач...

Неможливо спочатку принизити,

А потім просити:

– Це останній раз...

Неможливо весь час утікати,

А потім брехати:

– Я на хвилину вийшов...

Неможливо, повернувшись,

Зробити вигляд,

Що все як раніше у нас...

Адже життя на місці не стоїть...

І не завжди так буде...

Бо у житті...

 За все...

 Доводиться платити...

 Якщо не зараз...

 То днем, що у майбутньому стоїть...

04.10.2013 р.

ІДУ...

Не вривайся туди,
Де тебе не чекають.
І не стукай... Іди...
Надійні самі прийдуть...
Тих, хто зрадив тебе...
Забудь!..
Не кричи...
Кому треба,
Зрозуміють тебе,
Навіть шепіт почують
Твій...
Кому ти дорога –
Обов'язково тебе знайдуть...
А всі інші безликі...
І не потрібні тобі...
Ти будь щира із тими,
Хто поряд з тобою завжди...
Справжні – не продадуть...
А інші... інші нам не потрібні,
Хай не з нами... Ідуть!..

22.07.2012 р.

КРОКАМИ МІРЯЮЧИ...

Кроками міряючи життя,
Я на мить відступаю від краю...
І в душі споглядаю те...
Що найкраще було із нами...
Я знаю... Я пам'ятаю...
Ті миті ми так довго збирали...
І схилялись з гори...
І в небо злітали...
Серцем весь світ ми обіймали...
І тихо слід залишали...
За кілометрами шляху...
За вітражами жалю...
Життя по краю ми збирали...
І на круглім столі
Світлини поклали...
Альбоми старі... чи те,
Що колись було з нами?..
А можливо цвітіння саду...
Залишилося в серці назавжди із нами?..

Кроками міряючи життя,
Я на мить відступаю від краю...

17.08.2013 р.

Мелодія весни бриніла арфою в саду,
А вишні цвіт світився вогником надії.
Та лише вітер весняний
Все не вщухав. Він доленьку свою шукав.

Усі колись ридають,
Плачуть гірко...
Беззахисно щемить Душа,
І срібний дощ
Тече по серцю звучно...
Та ось... зоря
Вертається з нічного неба...
Все решта... Суєта...

07.12.2013 р.

ЦЕРКОВНІ РОЗДУМИ

Сутінки церковні. Благодать та прохолода.
Алтар у спокої стоїть.
Ледь мерехтить негаснуча лампадка,
Усе, здається, як колись.
Тут гомону нема і серце б'ється тихо
Й не так болить.
Багато виплакано горя тут,
Біля старовинних плит.
Тут люди Богу муки доручали,
Тут вічний слід
Сльози солоної, печалі,
Тих незбагнених літ.
Храм старовинний, – захист від безсилля,
Притулок для живих,
Де Ангел Божий смертним крила дарить
Для їх Молитв...

11.01.2014 р.

ДИВИСЬ В ОЧІ...

Як люди дивляться у вічі один одному
Я не втомлюсь спостерігати...
В одних очах... вже заметіль мете,
А з інших – Божа Благодать іде...
А я в маршрутці стою біля вікна
І намагаюся у очі зазирнуть...
В одних очах... зимовий холод...
А в інших... літня благодать...
В одних очах... ревнивий погляд,
А в інших... є здатність довірять...
В одних очах... сором'язлива бідність,
А в інших... багатства не піднять...
І не важливо, скільки коштує пальто...
Не зможе правду приховати вбрання...
Бо важливіш за все є вчинок,
І те, що сховане за поглядом... чужим...
В одних очах – лиш страх...
А в інших – бажання жити...
В одних очах – чарівний світ ілюзій...
А в інших... красива пектораль...
Одні – піднімуть і врятують,
А інші... безжалісно розтопчуть...
Одні – обіймуть всесвіт весь...
А в інших – сльози, – то вода...
Маршрутка до вокзалу під'їжджала...
Відкрились навстіж двері вже...
А я багато прочитала...
За півгодини у очах людей...
А що в своїх, –
Хай кожен прочитає для себе...

01.08.2013 р.

Я ВІДЧУВАЮ ДОТИК ТВІЙ...

Я відчуваю дотик твій
Крізь тумани і світи,
Крізь призму мрій,
Крізь пам'ять серця,
Крізь швидкість рішення свого...

Я відчуваю дотик твій
На відстані життя,
На відстані сльози.
На відстані мого
Згорьованого серця.

Я відчуваю дотик твій,
Він змінює пекучий біль
На почуття великі.
І душу овіває
Свіжістю і цвітом почуттів...

15.07.2013 р.

БАТЬКОВІ

На могилі квіти помарніли
І земля морозом узялась.
Ми приходить стали рідше
В кожного дорога з нас своя.

Та твій голос не забути,
Що звучить десь поряд, за вікном.
І останній погляд у неділю
Обпікає серце, як вогонь.

Обірвалось на високій ноті
Ниткою тоненькою життя.
Лиш на фото погляд загадковий,
Мов би Доля, обраниця твоя.

Вже повно снігу і подій розтануло
Після тої ненависної зими.
Та посмішка з роками не старіє,
І ти замислений під небом все стоїш.

І літо знов пройшло, і осінь приблудила,
Розстелила жовті килими.
Зима бездушно стукає у серце,
Лиш чорний гріє нас граніт.

23.10.2012 р.

ЗАПАЛІТЬ СВІЧУ

У віконці свіча догорає,
А дитяча Душа все шукає
Той вогонь доброти
І хоча б колосочок життя...

Поминальний сьогодні день
За страждання живих людей.
І не чути церковний дзвін,
Бо вже смерть скосила усіх.

Запаліть свічу і згадайте дитя...
І хай скотиться ваша сльоза...
За той плач непрожитих літ
І за тих, кого з нами нема.

Запаліть свічу і займеться день,
Щоб здолати ніч в поминальний день...

27.11.2012 р.

ЖОВТЕНЬ

Накинув плащ червоний жовтень
І дощ до себе запросив.
Усі дороги – калюжами сміються,
Та я до тебе йду...

А ти сидиш біля каміна,
На підвіконні, – засмучений букет.
А тїнь моя огорне тебе тихо
І прошепоче: "Я прийду, чекай..."

Затримала мене негода у дорозі,
Та я в думках з тобою назавжди...
Хто, як не ти, зітреш мої печалі
І спрагли губи ранньою росою освіжиш...

Накинув плащ червоний жовтень
І дощ до себе запросив...
Хай вітер свище нарівні із громом,
Та всім негодам мене не зупинить...
Я до тебе йду!..

10.08.2013 р.

БАЗАР

Піду я на базар,
А потім в супермаркет щастя купувати...
І що з того, що це не крам,
Усім кохання подарую я в придачу...

Будь ласка, грамів сто продайте
Совісті, що скраю, на полиці...
Несвіжа вже? Ну що ж, я потім
Куплю... У іншій магазині... А, бачу-бачу...

По акції... і знижки є для нас.
Давайте Доброти, наскільки вистачає...
А є у вас від злих людей Броня?
Що? Гроші шкода витратити?

А є від Жалості у Вас товар?
Мікстура від Нудьги, пігулки від Невдачі?
Продайте, будьте добрі... Шанс іще один...
Настоянку міцну продайте від Спокуси...

Затишку мені сімейного мішок,
Щоб вищий сорт, – бо другого не треба...
Й краси безмежної із позначкою "ШОК"
Іще сироп від Погляду Нещирого...

А Дружбу як? Поштучно, а може на вагу
Сьогодні Ви люб'язно продаєте?
Ні, не буду купувати, просто інтерес,
Мені достатньо дружнього нектару?

Здоров'я близьким я куплю
І подарую всім на іменини...

Заздрість є в продажі? Її я не люблю.
Я краще півкіло Терпіння прикуплю...
Мені потрібне...

Довіри... Я минулий раз
Купила оптом, мені надовго вистачає...
Продайте всі запаси Сліз,
І Доленька вам з радістю заплатить...

Для чого? Щоб не плакала Душа
У тих людей, в яких багато світла.
Тоді життя щебече на всі лади,
Коли немає Болі в серці...

Ні, Щастя на базарі не купити,
Але якщо ми будемо ділитись
Тим Світлом і Теплом, яке є в нас,
То просто зникне все погане в світі...

03.09.2013 р.

ДОЩ...

Дощ по даху, а я по краю...
І не вірю, і не прощаю...
Краплі нестерпні стираю,
Шаленію, відпускаю...

Холодне серце міста
Не зігріває, не грієш і ти.
Тисячі років і усмішки чужі
Не замінять тебе, – лише я в самоті...

Сміх крізь сльози з холодним днем,
Твоє ім'я на серці не змити дощем.
І не буде, – що не знайшла,
Хоч тебе лиш чекала... Одна... Самота...

Більше плакати я не буду,
Свічкою стану до рання...
Серцем, душею по краю дощу
Відпускаю, спопеляю...

Я від сірості дня відійшла,
Боляче дихать і важко чекать...
І по гострому лезу дощу
Я від тебе іду, я себе відпускаю...

25.08.2013 р.

БАБА НІНА

Я так важко жила
І вмирала нелегко...
Я вам, діти мої,
Клопоту трохи дала.
Та простіть ви мене,
Я так важко жила
І вмирала помалу...
Та не встигла сказати,
Що найбільше у світі
Я вас, діточки милі, люблю...
Ви не плачте тепер,
Адже цвинтар ніхто
І ніколи не змінить,
А хрести з рушниками
Відтепер – це мій дім.
Де дати дві –
Між них коротка риска
І в цьому суть
Земного, геніального життя...
Я не знаю слова,
Що біля Храму
Господнього скажуть,
Та співці прилетіли
І вінки вже плетуть...
З очей нестерпно
Падають сльозинки,
Душа кричить,
Бо трішки ще...
І полетить...
Нема нікого. Тільки я...

Та крізь темряву часу

Я зустріла рідню...
Суха, порепана дорога,
Мені ще рочків може три...
І те коріння золотаве,
Що загубилося у кучерях сосни...
Усе промчало, пролетіло...
І я одна... І ви самі...
Не плачте, діти...
Бо вже втомилась я
Від дивного життя...
Я вас люблю,
Усе життя любила,
Та не уміла вам сказати...
Я вас люблю...
І ви тримайтесь пари...
Не забувайте незабутнє...
Воно у вас ще є
І ви щасливі тим...

На цвинтарі вражають почуття...
Дві дати на хресті,
А проміж дат
Одна коротка риска, –
У рисці цій завжди
Чиясь історія,
Як символ
Швидкоплинного життя...

14.11.2013 р.

ДО 1025 РІЧНИЦІ ХРЕЩЕННЯ РУСИ

Сьогодні свято, я тихо помолюсь,
Сьогодні день, коли хрестив
Великий Володимир Русь.
І весь народ прийняв Христа,
Й Дніпро могучий хвилі розривав,
І Володимир князь на березі стояв...
Сьогодні свято, я перехрещусь,
Адже сьогодні день, коли хрестив
Великий Володимир Русь...

28.07.2013 р.

Дух, свідомість
Вже готові
Отримувати все,
Змінити камертон...
Земля обов'язково
Є основа, –
Баланс для Мудрості,
Кохання, Доброти...

09.02.2014 р.

БАБИНЕ ЛІТО

Павутина мереживо плете
Із срібних, ніжних ниток.
Ці загадкові візерунки
Осені дарує Бабине літо.
Вони виблискують
Промінням золотим,
Кружляють у повітрі дивовижно,
Лягають тихо на плече –
"Ми ще побудемо з тобою –
Іще огорнем тіло".
До кетяга калини доторкнулась
Ніжна біла сивина,
Виблискує на сонці
Золота, незаймана краса.
Вітер попід тином
Листячком тріпоче
І махає літу чарівному
Різнокольоровим цвітом.
І сміється осінь
Барвами багрянцю,
І нитки янтарні
Заплітає у осіннє диво.

15.10.2012 р.

Я знаю: ранок прийде знову,
Веселкою підкрасить поле.
І посміхнеться загадково ліс,
І відігріється душа
В долонях світла та добра...

А я стежинкою вузькою
Іду за Долею своєю,
Немов за міражами...
Знову й знову по стерні ступаю...

ТІНЬ

Із року в рік,
Із ночі в день
Вперед несемо
Тінь свою...
Та ось –
Приходить мить,
Приходить врешті
Та хвилинка,
Коли
Оцінять шлях
І приймуть
Нас...
Бо там нема
Вже тіні...

16.02.2014 р.

НЕБЕСА ПЛИВУТЬ

Білі-білі, легкокрилі
По небу хмаринки пливуть.
Чекають світи їх далекі,
В дорозі вони живуть.

Ось зупинились на мить
Там, де під ними річка блищить.
Водою вмились, напилися,
Життєдайної сили взяли.

І далі собі попливли. З'явилися
Над степом, що від спраги тлів.
Тож рясним дощем пролилися
І зникли... Покинули небо хмари чудні.

Де ж ви зникли? Чому?..
Та райдуга з'явилась в небі...
Диво... А над нею – білі-білі
Ніжні, лебедині пір'я-хмарочки живуть...

Ось так пливуть вони над світом,
Залишають сторіччя живим,
Епохи, віки поєднавши в собі.
Легкі-легкі, білі-білі, ніжні,
Вічні хмари – небеса...

04.02.2014 р.

Я ВИННА...

Я винна... У всьому винна...
Що сонце сьогодні пекуче...
Я винна... У всьому винна...
Що в гості мене не покличеш...
Я винна... У всьому винна...
Що Доля моя незупинна...
Я винна... У всьому винна...
Що все просте, аж занадто складно...
Я винна... У всьому винна...
Що з кожним днем і щохвилини
Кисню замало... Я винна...
Що біля хвіртки не я стояла...
Я винна... Що любові немає...
Я винна... У всьому винна...
Причастям-вином омиваюсь...
Я винна... вітер співає...
Я винна... і падаю вгору...
Я винна... і прокидаюсь...

17.08.2013 р.

МОЇ ДУМКИ

Від Думок людини все залежить!
Ми будувати можемо і руйнувати теж...
Ми можемо Думками летіти в Небеса,
Та можемо – безглуздо на краю стояти Забуття...

Ми можемо в холодній імлі будувати мости,
Творити за обрієм День,
Освітлений диким потоком Ідей, –
Та можемо – бездушний, черствий творити світ.

Ми можемо з Красою Світу злитися,
Обнімаючи Думками невідомі нам Світи!
Та можемо – спостерігати кволо життя,
Не розуміючи заплутаного задуму Творця.

Ми можемо Думками Чистими та Світлими
Запалювать Серця... Піднявши свої руки до Небес...
Та можемо і плакати... Згорбившись плечима...
Одні... На самоті... Підпираючись вчинками людей...

Ми можемо Усе! І хмари розганяти, й сни...
Отож давайте не витратити красу Життя
На спотворений Гріх Забуття...
А ЖИТИ... ЖИТИ у Гармонії й Добрі!..

08.10.2012 р.

Ніхто заздалегідь не знає,
Кого із ким з'єднає час...
Хто Другом стане,
Хто Ворогом умить...
Хто знайомим торкнеться тебе,
А хто просто так –
Перехожим в житті...
Хто ошасливить радісно день,
Хто зрадить, – й з презирством піде...
Хто знайде Долю із тобою,
Хто віддасть тихенько все,
Лиш би добре було у тебе...
Хто пошкодує часу для тебе і слів,
А хто розділить з тобою Хліб і Сіль...

27.10.2013 р.

Не ставте крапку у житті... Ніколи...
Якщо нестерпно зовсім, – поставте кому.
Бо кома – все ж відстрочка...
А крапка – назавжди!..
Відмова...

25.06.2013 р.

ОСІННІЙ КАРНАВАЛ

Осінній карнавал,
Свічки шаленіють,
А Душа у тумані...
Завмерла. Тихо.
Невтішно...
Літечко змарнувала...
Стомлена душа...
Вона згорала...
А Доля моя...
Стала свідком
Осіннього вже карнавалу...

04.10.2013 р.

Покосили вже жита
І ячмінь достиг у полі.
Ми зустрілись в літню пору,
По стерні ішли разом...
Та й не згледілись самі,
Що вже осінь за селом...

06.09.2013 р.

НЕЗАМІННИХ НЕМА

"Незамінних нема!" –
як вирок винесли
І вигнали із казки про добро.
А є – і другі, треті, й п'яті,
І всі замінюють когось...

"Незамінних нема!" –
така вже аксіома,
Таке є правило в житті.
І Герда... все придумала невірно...
Залишивши теплий дім навесні...

"Незамінних нема!" –
так і що... що покинута...
Розливаються сльози дрібними калюжами...
Принцеса на горошині... промокла...
Придумана... немовби на показ...

"Незамінних нема!" –
сумувати не треба...
Може принц ти, а може бідняк,
Та закон лиш один, –
Не проснеться... спляча красуня...
Бо не сплячих... мільйони стоять...

"Незамінних нема!" –
все шепоче безглузде безсоння...
Твій вірний, відданий... ворог... журба...
І серце зітхає, поранене стужами...
Думки все жур... та жур...
в п'ятьмах...

Хіба можливо зорі...
 замінить смарагдами...
 І висновок зробити...
 всі рівні є вони?...
 Кохані... любі... вони лиш є безцінні,
 І вальс для них звучить...
 якому теж нема ціни!..

14.06.2013 р.

ПРОЙШЛО ЖИТТЯ

Пройшло життя...
Самотня тиша
Постукала в моє вікно...
Лиш вільний вітер не спинити.
Він буде вічно жити,
Як сонце, небо, хмари...
І лиш нема мене...

21.12.2013 р.

ЖОВТІЄ ДЕНЬ

На вулиці жовтіє день...
Вже час прийшов
Прощатися із літом.
Птахи у вирій полетіли,
У них життя між небом і теплом.
У лісі пахне вже грибами,
Вони – прощання з літніми дощами.
І листя кружляє в танку
Багрянцем неземним.
Стоїть калина в намисті червонім
Благословляє всіх в осінню путь...
Ця пісня починається у літі,
Де є кінець і все ж початок...
Дороги в осінь мудру, милу,
Де разом ми були, –
Здавалося, навіки...

25.08.2012 р.

П.Ю.Є.

Мить... Одна лиш мить – і забуття...
Стоїш з усмішкою самотній...
Перед тобою більш нема життя...
Навколо темно, а за крок безодня...

І вже у вічності стою,
Де я знайшов свою весну...
Та десь між нами ходять
Слова, що вам не говорив...

Весна. Її вже не побачу, мамо,
Та ти не плач, пробач мене...
Моє життя у вічності цвіте
І у вогні свічок дорога йде...

Весна не забарилася,
Прийшла у білому вбранні...
І лиш підсніжники багрянні
Цвітуть в моїй душі.

А тіло, тіло там зосталось –
Біля прірви на краю.
Зробив я крок останній...
І двері смерті тихо я відкрив....

Нема нікого. Тільки я.
Читаю сам свої прожиті дні.
Простіть усі, кого я знав,
хто знав мене...

Простіть. І в цій весні прошу вас –
пом'яніть.

Мить... Одна лиш мить – і забуття...
Стоїш з усмішкою самотній...
Перед тобою більш нема життя...
Навколо темно, а за крок – безодня...

06.03.2013 р.

Я Б САМА...

Намалюй мені дім,
Лиш такий, щоб для мене!
І те місце мені намалюй,
Де не болісно впасти,
Щоб заснути й не чути
Крик мислителів та бунтарів...
Намалюй мені дім, щоб живий,
Щоби жити у ньому довіку...
І, втомившись, наснагу черпати,
Яку вмітимеш ти берегти...

Я б сама, я б сама,
Та боюся, що усе ж не зумію
Я знайти золоті півтони...
Бо весь час по похмурому лісу
Все скачу... все скачу... на коні...
І в холоднім поту
Просинаюся знову... і знову живу...

Намалюй мені піч,
Хай на сірому та полотні,
На цегляній стіні,
Лиш би гріла серця нам усім.
Намалюй мені так,
Щоб рука затремтіла
І з холодних очей
Теплий дощ заряснів...
Й пекучу паузу безвиході...
Красивим пензлем намалюй...

Я б сама, я б сама –
Тільки фарби не ті...

Бо у мене є дві...
То тоненькою цівкою – біла...
Чорна... калейдоскопом біди...
Я б веселку собі малювала
Та усе акварелі не ті...

Намалюй ти мене, –
Голубими дощами,
Гіацинтовим сонцем,
Очі сині, немов океан.
Де я мавкою йду
Із природою наодинці, –
Намалюй мені клин журавлиний,
Щоб летіти у Рай... На землі...

Я б сама, я б сама –
Та десь фарби мої
Доля дзигною порозкидала,
І летять журавлі
На світанку... у вічність...
Без мене... В небуття...
Намалюй мені дім... намалюй...
Намалюй лиш для нас, намалюй...

14.06.2013 р.

ХМАРИНКА

Хмаринка упала в траву
І плаче краплями туману.
Я в цій хмариночці живу,
Шукаю доброти.

Порожнеча подій і розмов.
Пропливають чітким силуетом
Із вчорашнього дня в нікуди.
Іде життя...
Сьогодні і завжди...

А під туманом мрій
Мені так затишно і тихо.
І я злякалась мрій своїх,
Що так безжалісно пропали...

Хмаринка упала в траву
І плаче краплями туману...

05.02.2014 р.

СВЯТО...

Сонце в зеніті!

Марш звідусіль лунає...

Кольорові кульки літають...

Свято...

Намалюй, щоб люди посміхалися...

Щоб молоді були мама й тато...

І сонце сяяло над нами...

Свято...

Хай на цім малюнку

Ллються щасливі пісні

Під переливи старого баяна...

Свято...

І чарівний салют у небі палає...

І бульбашки сміються в стакані,

І стяги червоні шепочуться з нами...

Свято...

Хай на мить, – та буде як колись,

Хай минуле буде з сьогодніням разом...

Хай у кожного Надія буде

Знову повернутися ... в минуле...

... СВЯТО...

03.08.2013 р.

Падав безжалісно град,
Била блискавиця,
А я до тебе линула в думках,
Щоб подихом твоїм зігрітись.

Та холодно, холодно мені
Під злим і чорним небом.
І осінь не поверне час
У літо, що прийде та не воскресне в нас...

І усміхнутися наперекір вітрам
Моя душа не в змозі.
І падав безжалісно град,
Хоча і літо на порозі...

Та вже тепло не гріє нас...

02.10.2013 р.

РАЙДУГА ОСЕНІ

Пахне осінь яблуневим садом,
Дичками, що падають в ріллю,
Жоржинами, що попід плотом
Дивляться услід теплу.

Бабине літо сміється
Павутинням, що падає із-за хмар,
І сонце у п'янкім тумані вечоровім
Прощаючись, цілує нас.

А дощ шепоче пісню літа,
У нього музика своя.
І райдуга між нами –
Це цілий світ мого життя...

06.10.2012 р.

СІМ'Ї ДРУЗІВ

*Ти і мрія моя, і натхнення,
Незабутньої юності клич.
Ти моя зачарована Доле,
Мій, – Любов'ю охоплений спів...*

Я сплету тобі Долю
Із пухнастих і ніжних ниток...
Я сплету тобі Долю
І не знехтую жодну петлю...
Я сплету тобі Долю,
Де барвінок по полю...
Молитви бажання,
І щастя, – у променях
Чарівного кохання мого...
Я сплету тобі Долю
Із веселих ниток "муліне"...
Я сплету тобі Долю,
Від всієї Душі подарую Тобі...
Де я сили беру?
Я ніколи, нікому
Не відкрию таємницю свою...
Щоб сплести тобі Долю,
Я таємно... розплітаю свою...

27.06.2013 р.

ПРОМІНЬ ЛІТА

Я промінь літа вам дарую,
Ви тільки руку простягніть, –
Я бережливо зірку покладу,
Чи сонце, що в зеніті вже стоїть.

Я почастию вас настоями із трав,
Додам ранкового туману,
Як оберіг, зберу букет із вітру,
Насиплю у долоні грона росянисті.

І медовий, липовий світанок,
І захід сонця, і пісню солов'я,
І місяць, що цвіте серпанком,
Й магічну силу грому подарую вам.

Мені для вас не шкода...
Ви все беріть, нехай сміється літо
На вашому обличчі, на вустах,
В Душі теплом хай озоветься,
Бо літо це для нас...

10.06.2012 р.

СКРИПКА

Взявши в руки скрипку,
Ноктюрн прощальний граю.
І струни надривно співають,
Душу мою спопеляють.

Обірвалися мрії зненацька,
Скрипка печально зітхає.
Слізно плаче душа,
А мелодія кохання грає та й грає...

Репертуар осінній завиває,
А в душі зима гуляє.
І граю я для перехожих,
Які зовсім на мене не схожі...

Смичок тишу навпіл розриває,
Наче душу ножем розрізає.
І кохання моє спопеляє,
Бо світла у ньому немає...

А скрипка все грає та й грає...

03.10.2013 р.

Я ввійду в тінь осіннього саду,
З теплих рук погодую птахів.
Між червоних вогнів листопаду
Чую шепіт чарівних мелодій...
Вітер листя зриває навмисно
І збирає неначе в вінок,
А проміння сяє багрянцем
Серед темних, осінніх гілок.
І вже котиться сонце на захід,
Палають зірничі вночі,
А жагуча печаль полум'яна
Осідає туманами снів...

19.10.2013 р.

СЬОГОДНІ ТИ

Сьогодні ти метеоритом
Прийшла до мене уві сні...
Я здивувався... Стільки світла...
Лиш сонце дарує мені...

І я уже шукаю промінь,
Нехай він світить і вночі...
Вночі, – ти наче райдуга весела –
Сама прийшла... Та лиш вві сні...

21.12.2013 р.

НЕ ЗАСУДЖУЙ...

Не засуджуй гріхи мої земні,
Не будь з чутками заодно.
Усі ми робим помилки
На протязі життя свого...

Ніхто мене не покарає
Сильніше каяття мого...
Бо промінь сонця вже відчув
Камертон ритуальних думок.

Хай галасує хтось,
А хтось несе любов...
Час – мудрий порадник
І він згадає все...

24.07.2013 р.

ПЛИВУТЬ ХМАРКИ

Пливуть по небу хмари –
Неначе діадемами вві сні.
Шовковий рай лишають
І десь щезають у пільмі...

А там за долею років
Їх забирає вітер сильний.
І на туманнім полотні
Росу вже проливає – вечір синій.

Та їх життя, немов гірська ріка,
Не знає затишку та дому...
Пливуть вони за горизонт...
Щоби знайти притулок в ньому.

...Пливуть по небу хмари,
Немов життя, що подароване для нас.
І залишають розчерком пера... віки...
Ось так і ми пливем кудись...
За обрій... що за горизонтом...

15.12.2013 р.

БАЖАННЯ

Чуєш, як літо шепоче
Мелодію теплих Дощів?
І Ніжність в Душі поселилася
І бентежно щемить.
А Щастя тулиться на краю
Твоїх ніжних рук.
І обіцяють збутися Бажання
У Зорепаді нічних світил.

22.07.2012 р.

Ви вірте... Вірте завжди!!!
Ті, хто вміють переживати!
І для кого страждання інших
Не зовсім чужі...
Ті не в змозі продати
За три срібних гроші...
Дружбу і вірність Душі!!!

03.08.2013 р.

ВОГОНЬ ДУШІ

Ви вогонь віддавайте тим,
Хто хоче зігрітись,
Віддавайте, і вже не чекайте,
Що залишать пам'яті сліди.
Якщо серце зранене біллю,
Ви вогонь віддавайте,
Не шкодуйте вічної теплоти.
А зустрінеться той,
Хто не вас розумів –
Ви зігрійте його,
Дайте шанс
Змінити лінію життя для них.
Віддавайте тепло
І спокій даруйте душі,
Й неодмінно до вас
Прийде смак доброти.
Віддавайте тепло
І не бійтеся душу
Поранить свою.
Той, хто більше віддав,
І отримає більше
В стократ.
В цьому вирі життя
Запалить ви лампадку,
Що дарована Богом для вас.
Розділіть на усіх,
Хто причетний до вас.
І загублена, кинута в прірву,
Душа прилетить
На те світло, що лиш ви
Віддали.
І якщо ваш дарунок

Не оцінить ніхто,
І у відповідь –
Знову страждання,
Відавайте тепло без
Всіляких надій на добро...
Адже є на дорозі сліпі,
Є бездарні, безликі,
Але є і святі.
Бо немає шляхів,
Де все ясно і просто.
І любов, як терновий листок,
Від народження і до погосту
Освітлює нашу дорогу,
Що і ми дарували
Лебединою піснею... Всім...

05.10.2012 р.

ТИША

У мене друг найкращий – Тиша...
Вона тихенько тече по тілу...
Сузір'ям неба,
Квіткою чарівною, що зветься –
Едельвейс...
Промінням сонця...
Грайливою волошкою в житах...
Про щастя шепоче нам...
На кожен день... життя...
У мене друг найкращий – Тиша...
А навкруги ясна блакить...
Росою сонечко умите...
Співає вітер в небесах...
Колискову землі...
Що у крові у нас...
Вона як подруга...
Рани лікує весь час...

17.08.2013 р.

ОСІННІЙ САД

Осінній сад гойдає яблука зимові,
Пригублені листочки додолу вже летять.
І цілу ніч холодний вітерець зітхає
У сірому дощі, що помирає...

А я прийшла не струшувать ренклюд,
Благати поглядом майстриню осінь –
Скупого сонця промінь...
Нехай потрапить ніжністю в твої долоні...

04.10.2013 р.

ДО СХІД СОНЦЯ

Сьогодні рано вранці,
До схід сонця
Молила Бога я сама:
Хай дасть дитині
Ласку Божу.
Бо в нас її давно нема.

У серці смуток поселився,
Печаль, тривога і журба.
Не знаю я, чому це сталось...
Стомилась вже моя душа.

Не хочу думати про завтра
А ні про вчора, місяць, рік...
Немає розуміння в дочки,
А син – він зрікся всіх...

Тепер не плачу я ночами,
Бо знову віє вітер перемін.
І крик ненависті між нами
Сиплеться, неначе сніг.

Здається, щось та й проморгала
У вашому дитинстві я...
Роки спокійно пробігали,
Залишивши незаймані серця...

Тепер між нами вічні скелі
І – очі... сірі... злі...
Напевно, щось та й проморгала я...
У вашому далекому житті...

І сльози котяться гарячі...
Згадались мрії чарівні,
Та мабуть Доля вже така,
Що чорно-біле у мене життя.

У Ангела мого немає крил,
Лиш прорізі криваві повз всю спину,
І все почервоніло навкруги...
Від болю і жалю... У забуття я лину.

Як жити в світі? Що робити далі?
Де Долю втомлену знайти?
Зробити крок лишається останній...
У двері смерті тихо увійти...

Засмучена душа скорбіла бідна,
Благала сердобольна у святих:
За сина, за дочку, за внуків...
А ще – за нас, за всіх...

*В огні свічок палав Іконостас...
Над амовоном Дух літав Всевишній
І над Престолом – в сяйві Благодать...*

12.11.2012 р.

ДО ОПОВІДАННЯ СМИК Н.В.
(08.02.2014 р.)

Надвечір чоловік синам
Читає книгу, –
Книгу їхнього життя...
Снується повість,
Нитка в'ється...
Тихо сидить сім'я...

І сумтно, й ніжно
У кожного в душі.
Бо мова йде
Про те, кого любили,
І вірили кому...

А мати все узвар варила,
Сестра носила на столи...
Ця музика, ця свіжість
Лилась по серцю у сім'ї...
І знову у гніздечку цьому
Все гомоніло в сяйві хуртовин.

Як не любити образ Дому.
Після дороги і розлук.
Ці чисті стіни...
Рушники і обереги...
Де вже навчились
Вірити й любити,
І жити для сім'ї...

*Батьки читали книгу дітям,
Сини казали про любов до них...*

ПРОХОДЯЧИ ПОРЯД

- Проходячи поряд церкви – хрестись...
- Проходячи поряд бідних – ділись...
- Проходячи поряд молоді – не злись...
- Проходячи поряд старості – поклонись...
- Проходячи поряд цвинтаря – зупинись...
- Проходячи поряд пам'яті – згадай...
- Проходячи поряд матері – встань...
- Проходячи поряд знань – візьми...
- Проходячи поряд мудрих – учись...
- Проходячи поряд щастя – щасливий будь...
- Проходячи поряд щедрих – подякуй...
- Проходячи поряд обов'язку – не ховайся...
- Проходячи поряд слова – тримай...
- Проходячи поряд почуттів – не соромся...
- Проходячи поряд слави – не тішся...
- Проходячи поряд правди – повір...
- Проходячи поряд пристрасі – відійди...
- Проходячи поряд лестоців – помовчи...
- Проходячи поряд сумління – не бійся...
- Проходячи поряд гніву – змирись...
- Проходячи поряд горя – поплач...
- Проходячи поряд болі – мужайся...
- Проходячи поряд злості – скажи...
- Проходячи поряд влади – не вір...
- Проходячи поряд смерті – не бійся...
- Проходячи поряд життя – живи...
- Проходячи поряд Бога – відкрийся...

ПУХНАСТИЙ СНІГ

Кружляє сніг пухнастий, світлоокій,
І падає на Землю тихо, тихо...
Дбайливо вкрив дахи, дерева
І стало білосніжно, біло, біло...

Думки чатують – а для чого?
Є так багато холоду і світла...
Безвинний простір – а для кого?
Та відповідь сніжинки розгубили...

Захоплена краса мене зачарувала
Зорепадом віхоли, хуртечі...
Пухнастий сніг вже скроні вкрив
І стало білосніжно... біло, біло...

30.11.2013 р.

СКРИПКА СТРАДІВАРІ

*Скрипаль іде на сповідь
Голосом Душі,
Що лине перед небом...
Таке очищення гріхів
Дароване лиш Богом...*

Скрипка Страдіварі
Плаче і ридає.
Скрипка Страдіварі
Сміється від Душі.
Струна натягнута
Щемить від болю
І тихо так скрипить,
Шепотом Душу ятрить...
Заспівай мені, скрипко,
Мелодію Раю,
Заведи ноти так,
Щоб летіли увись!
Щоб чотири струни
Я зуміла відчуть.
Скрипка Страдіварі,
Сонцем небесним заграй,
Не лишай в самоті
Сподівання,
Скрипко чарівна, звучи,
Як ніколи іще не звучала...
Лиш тебе я Молю...

Відчуй моє серце!
Відчуй його такт,
Його ніжне "Люблю...".

*Я мелодію цю
Крізь життя пронесу...*

09.02.2014 р.

СТАРА ЦЕРКВА

Храми стоять – наче замки,
Немов би й Віри в них нема...
А на краю села – старенька церква
І в ній живі всі образа.
Ще зранку відчинив послушник браму,
Пливе по церкві спів святий...
Та люди йдуть у білі замки,
Щоб глянуть – хто там, з ким?..
Та все ж скорбить засмучена душа,
І щоб молитву проспівать, зігріти серце,
Ідуть на край села – до церкви,
Де над престолом – в сяйві Благодать...

13.11.2012 р.

Тихо, тихо... ніби в сні...
Закружився вдалині
Перший сніг
І прошептав:
– Як давно я не літав!

21.12.2013 р.

ОСІНЬ РАННЯ

Вікно відкрила я вночі,
Там небо синє, – хмарка лине...
А життя, немов хмільне вино –
То гірке десь, а то солодке нині.
Картина ця свята,
Господи... дай милості!
У кожного своя
Перед Богом істина.
Якщо радісно сміюсь,
Якщо гірко плачу...
Для того я і хрещусь,
Не ховаючись!
Некоханих я не кличу,
Щоб не гомоніли...
А коханим віддала б
Всі на світі радості...
Небо стелиться на ранок
Росянистим килимом...
У відчинене вікно
Рання осінь посміхається...

07.09.2013 р.

ЖИТТЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ Є?

Життя після смерті є? –

Я питаю.

І зовсім не вірю,

Що ідемо в нікуди, –

Та знаю:

Зорями ми вертаємо!..

05.10.2013 р.

ОЧІ

Ваші очі – неначе весна.
Цвітом вишні блищать
І янтарним раєм...
Ваші очі – неначе літо.
Такі ж дорогі та безмежно милі,
Як ранкова роса на узліссі.
Ваші очі – неначе осінь.
Невимовна печаль сіє
В душу давній докір.
Ваші очі – неначе зима.
Пломеніють холодом та снігами,
Наче і не було в них кохання.

31.08.2012 р.

ЖУРАВЛІ...

Звучно кричить телефон,
Злякавши спокій ночі...
А ми, немов журавлі,
До Раю летіти хотіли.

Сніг розтав, відкривши рани,
Я ж від болю втекти намагаюсь.
І малюю на карті красиві країни,
І малюю на масках обличчя живі.

Серце мене розбудило вночі
І гортає сторінки нові, –
Для того, щоби щось повернути,
Для того, щоби щось пам'ятати.

Промовчу, подивлюся на зорі,
Їхній сміх нам знайомий.
Та вони обернулися в біль
І тепер, опівночі, повернулися в сльози.

Тихо музика ллється,
Я живу, відкриваючи знов і знов
І любов, і надію, і віру...
І ту стежку, де ми журавлі з тобою...

17.07.2013 р.

ЛУКОВСЬКІ ХРЕСТИ

По отаві ідем до незвіданих далей,
До Хрестів, що самотньо стоять...
Ми ідемо, щоб у Бога просити
Дати розуму дітям та здоров'я батькам.

Дуже людно було, дарували стрічки, рушники...
І ніхто не спитав, де ж ту силу узять?
Та Хрести розквітали барвистим суцвіттям
І надію давали усім, хто прохав...

Тут Молитву шепоче надія
І тихенько іде в небеса...
А дуби молоденькі край дороги стоять,
Бережуть твою стрічку, а прохання дарують вітрам...

Бо Господь прочитає усе:
Серед хмар і дощів, і спекотної днини,
Він запалить свічу і за обрієм світло ввімкне,
Подарує життя...
Тож спасибі за день, що прожитий з Тобою...

А Хрести Вас чекають щодня!..

ЖИТТЯ

Живи – життя сказало,
Кохай – і ніжно обійняло.
Даруй – посміхнулося Щастя,
Вір і Йди – Серце підказало.
Вирішуй – Мудрість прошептала,
Попробуй – Мрія прокричала.
Ніжність очі прикрила
І Розуму торкнулася Надія...

12.05.2013 р.

ЛИПНЕВИЙ РАНОК

Липневий ранок...
Літня благодать...
Цвіркун шепоче щось
В твоє віконце...
Оспівує твій рай...
Твоє життя самотнє.
Падає піснею
На дорогу печаль...
І струнами дзвенить,
І музикою лине
До тебе лиш...
Ти так і знай...

28.07.2013 р.

ПОКАЯННЯ

Перед Ликом Святим...
На колінах стою,
Полум'ям свічки зігріта...
Я слухаю світ, що навколо мене.
І сухими губами молюся
За нас, за всіх.
Прости, прости мене, Боже!..
Прости! За гріхи...
Не знаючи істини!
Ми грішили усі...
Я гордо йшла
Назустріч Долі і життю...
Та згадую Тебе!!!
Коли так важко на Душі,
Коли безрадісно на Серці!..
Мій крик нехай долине до Тебе...
Благаю, Господи!
Ти Поможі!
Прости за все!
Прости і захисти.
Хай буде царство Твоє...
Хай буде воля Твоя.
Хай чесним буде!...
Покаяння!..
Лише моє...

17.10.2013 р.

Любов шукали
Й не знаходили...
Любов втрачали
І не берегли...
"Кохання не існує"...
Говорили...
А самі...
Згорали від кохання...
і жаги...

МАЕСТРО

Ти Ангел, Демон чи Свята, –
Яка твоя задача?
Як Ангел ти –
То чому плачем ми?
Як Демон ти –
То чом ми віримо тобі?
Як ти Святий –
То чом немає святості ні в чому?
Ні у словах твоїх,
Ні в діях та діяннях.
Запалюєш вогонь в серцях,
Щоб попелом посипати у душу,
Занапастить життя
І залишити рану жити –
Оце у цьому місія твоя?
Та що поробиш,
Прості слова,
Устами сказані не раз,
В твоїй промові
Музикою чулись.
Ти як маестро
Підбирала струни,
Що ледь жевріли,
Налагоджувала тон,
Який тобі потрібен...
І грала, грала
В унісон... з собою,
Поки струна не почорніла.
І кульмінація не забарилась...

Ми повинні любити друга,
Та все ж пам'ятати,
Що він кожної хвилини
Може стати ворогом.
І ненавидіти ворога,
Пам'ятаючи, –
Що він може стати
Другом назавжди...

01.10.2013 р.

ПРОТИСТОЯННЯ

Життя малює різні нам картини
І Доля стелеться по різному у всіх.
Протистояння музики німої
В далекій пам'яті дощів.

Ми живемо, наче птахи в небі,
Інколи прямуємо униз,
Життя – політ у вічність,
Політ, який триває мить...

І шум, і крик, і різні голоси,
Все можемо, усе ще нам під силу,
Ця дивна музика... політ...
Політ у вічність, який триває мить.

Життя багато запитань дарує,
Крокує далі, не в змозі повернути.
І лиш художник зумів
Зафіксувати мить – політ у вічність...

Це цілий світ, це інший вимір
Протистояння Генія і Долі,
Це слово лиш одне – воно просте.
Життям зоветься... цілий світ...

МИНУЛЕ

Коли минуле до хати прийшло,
Вітер двері позривав,
Глянув на світлини й полетів,
Забрав колишні втрати.

Коли минуле до хати прийшло,
Сад облетів і хата постаріла.
І сонця промінь промайнув,
І далі, далі доріжку постелив...

Коли минуле до хати прийшло,
Тіні немов живі постали.
І в рамках чорний іній-лід
Блистить у сутінках печалі...

Коли минуле до хати прийшло,
То знімки постаріли...
В очах – прозора акварель,
Кришталь виблискує безсило...

Коли минуле до хати прийшло,
Твій образ явився, батьку,
І я чекаю, ось-ось за мною зайде
Твоя Душа – й покаже дорогу до Раю...

07.09.2013 р.

МІЙ ХРАМ

Мій Храм стрічає спокоєм мене,
Повітря ледь тремтить.
Вся суєта залишилась позаду,
Утомленій душі спасіння, –
церковний передзвін.

Немає тут призивів, суєти,
Нещирих криків про порядність...
Лише горять свічки, лампадки,
І лики оживають у Святих...

Їх доброта промінням виграє,
Під поглядом Святим Душа співає.
І б'ється серце дзвоном чистоти,
Коли молитва ллється в Храмі...

Хоругви тихо шелестять,
В воротах Царських преклоніння,
З престолу Бог веде розмову
І я розкаюся Йому у всьому...

Мій Храм стрічає спокоєм мене,
Старі Ікони добротою сяють...
Вся суєта лишилась там...
Лиш Тут закони доброти стрічають...

14.02.2014 р.

МОЛИТВИ СЛОВА

Душа відпочиває, Молитву прочитавши,
І вже життя здається без гріха...
Бо з Господом пливають слова,
Що шепчеш ти в покорі, і з вечора і вранці.

Очі прикривши, Молитву несеш ти до Бога,
"Да буде воля Твоя, да буде воля Твоя".
Після Молитви чиста Душа,
Бо дарує Господь нам життя.

І не потрібні безликі слова,
Бо в Молитві тайна свята.
Після Молитви тепла Душа,
Як тільки що згасла свіча...

І в покорі благаєш щодня:
"Отче Наш, Отче Наш, Отче Наш".
Лиш тому, що століття уже
Це єдина відповідь для тебе і мене...

04.12.2012 р.

НЕ БУВАЄ БЕЗ ГРІХА

Не буває життя без гріха...
Життя навчить і плакати, й сміятись,
Тужити і радіти завжди навчить...
На землі, де тисячі віків
Кожний просить,
І кожному воздасться,
Воздасться Всім!!!

13.11.2012 р.

ПОРОГИ

Стоять двори
Засніжені
Пелюстками
Життя...
В одних букети
Айстрів розквіта,
А в інших –
Лиш долину тьма.
Та що до того
Тим дворам,
Де не цвіте
Життя ніяк.
Для того є
На світі
Геній злий,
Щоби занапастить
Чужий поріг.

СТАРІ ДУМКИ

Старі думки, – у них продовження життя...
Старі пісні, – у них Душа співає.
Старі світлини на стіні, – ми вічно молоді...
Старі слова, – та в них найкраще значення.

Старе село, – та ця картина найсвятіша.
Старий садок, – та той нектар є найсмачніший.
Старе кіно, – там всі живуть у злагоді і мирі.
Стара криниця, – та найцілюща в ній водиця...

Старі думки...
Старі пісні...
Старі світлини...
Старі слова... слова... слова...

23.08.2013 р.

ОСЬ – ЩАСТЯ

Ти знаєш,
Можливо...
Розіб'ється сонце навпіл
І ми будемо знов зустрічатись...
Десь там –
В фіолетових снах,
В паралельних світах...

І можливо
Також
Ти будеш плакати від щастя.
Будеш плакати, як і я...
Разом з тобою...
Буду плакати я...
Ти і я...
Коли небудь... після...
Після зими...

Після зими обов'язково буде весна,
Потім літо...
А там і осінь загляне...
Вибирай, що завгодно душі...
Кохай...
І будь кохана...

Кохай зараз –
Потім буде пізно...
Потім...
Розіб'ється сонце навпіл...
Ми будемо рідко стрічатися...
Іншим посміхатися...
Губами...

Очима...

Так часто буває...

Цінуй те, що є...

Кохай

Зараз...

Не чекай,

Поки

Розіб'ється сонце навпіл...

Лови. Тримай...

Цінуй своє щастя.

Плач разом зі мною...

Хапай за руку,

Терпи біль,

Горе...

Терпи розлуку...

Ось воно,

Щастя –

Очі напроти.

Два красивих сонця...

Тут... Не у снах...

Не в чужих світах...

Дивися в них,

Відображайся...

На тисячі променів

І кохайся...

ТИ...

Ти – все те, що між рядків безкінечної вигадки
(Істина) Моя
Дай відповідь на питання: "В чому помилка наша?"
(В Нещирості) Твоїй
В чому Альфа й Омега всіх наших страждань?
(В Залежності) Моїй
Можливо, ти навіть знаєш, в чому суть цього життя?
(В Безглуздості)
Що цінніше слів великих пророків?
(Мовчання) Наше
В чому – блаженство дітей і прокляття дорослих?
(В незнанні) Нашім
В чому вся гіркота від радості зустрічі з коханим?
(В розлуці) Для мене
Що на світі тримати найважче?
(Обіцянку)
Що так важко знайти і так легко втратити?
(Незалежність)
І чому ти приймаєш неправду за благо?
(Від щирості)
Я хочу вірити, що все ж життя
(Осмілене)...
Й шукаю між рядків безкінечної вигадки
(ІСТИНУ)...

01.10.2013 р.